

## BILAG C2

### **Anne-Marie Slaughter og Ian Shapiro: "Den gyldne måge går i krig".**

Project Syndicate. 20.7.2022. Uddrag.

*Anne-Marie Slaughter er professor emerita i international politik ved Princeton University og direktør for tænketanken New America. Ian Shapiro er professor i statskundskab ved Yale University.*

Rusland har med sin krig mod Ukraine leveret yderligere beviser for, at kommercielle bånd alene ikke er nok til at forhindre krig. Men langt fra at antyde, at verden skal opgive interdependens (gensidig afhængighed), understreger krigen behovet for dybere politiske og sociale bånd.

I kølvandet på den kolde krig, da globaliseringen tog fart, observerede Thomas Friedman, at to lande med en McDonald's-franchise aldrig nogensinde var gået i krig med hinanden. Dette førte ham til det, han kaldte 'teorien om den gyldne måges konfliktforebyggelse'. Nøglen til fred, lyder logikken, kan meget vel ligge i økonomisk udvikling og indbyrdes forbundethed.

Nu har Rusland iværksat en omfattende militærkampagne, der sigter mod at erobre Ukraine og knytte landet og folket til "Moder Rusland". Økonomiske bånd alene er tydeligvis ikke nok til at bevare freden.

Ifølge oplysningsteorien om *doux commerce* (skånsom handel) har handel en civiliserende effekt på samfundet, fordi handel netop afhænger af sociale interaktioner med forskellige mennesker, såvel som principper som retfærdighed og gensidighed. Så hvorfor passer Rusland ikke ind i dette mønster? Svaret kan ligge i den politiske udelukkelse af landet.

Efter Sovjetunionens fald blev de tidligere medlemmer af Warszawa-pagten tilbudt handelspakker og et væld af muligheder for at oprette forbindelse til netværk af europæiske dommere, lovgivere og civilsamfund, selv før de blev kandidater til at få EU-medlemskab. Lande uden udsigt til EU-medlemskab sluttede sig til NATO, hvilket førte til en vis militær integration og en følelse af medlemskab i den vestlige klub. Men dette skete ikke for Rusland. I 2000 foreslog Vladimir Putin til Bill Clinton (daværende amerikansk præsident), at Rusland blev medlem af NATO, men skridtet blev aldrig taget. Havde man taget det skridt, ville det fundamentalt have ændret Ruslands geopolitiske incitament, selvom det også ville have ændret NATO dramatisk.

Uanset hvad, så er det skib sejlet. Putins krig mod Ukraine har genoplivet og styrket NATO som en anti-russisk alliance. Desuden har EU tildelt Ukraine og Moldova kandidatstatus. Kort sagt har Putins krig forenet Vesten.

Opgaven er nu at opretholde denne enhed længe nok til at sikre, at Putin pådrager sig sådanne tab, at han permanent afskrækkes fra yderligere bestræbelser på at udvide Ruslands grænser med magt.

Men der er en endnu større udfordring i horisonten. Vesten vil aldrig få en virkelig fredelig forbindelse med Rusland uden en betydelig grad af økonomisk, politisk og social integration.

Vestlige strateger bør derfor ikke kun tænke på, hvordan man kan besejre og afskrække Rusland (og genopbygge Ukraine), men også på, hvordan man i sidste ende kan rulle sanktionerne mod Rusland tilbage og skabe incitament for en ny generation af russiske ledere til at udvikle politiske og økonomiske forbindelser med Vesten.